

Absurd kolonialisme anno 2019: Suriname en Alcoa

De Surinaamse politiek (let wel: niet het volk van Suriname!) maakt zich voortdurend ontegenzeggelijk schuldig aan extreem verwrongen kleingeestigheid, een absurde onderworpenheid die leidt tot een diep wantrouwen en triestheid bij de burgers van Suriname ten gevolge van de ontstane onbegrijpelijkheid.

De onderworpenheid stamt af van de slavenhandel die was afgeschaft in 1863, waarna het zelfstandig bestuur sinds 25 november 1975 in handen kwam van, naar is gebleken, zeer onbekwame politici. Dat wil zeggen een politiekvoering van onbestrafte corruptie bijna 45 jarenlang, zo u wilt, van staatskasroof en, dus van wetteloosheid, wat resulteerde in een bijzondere vorm van een Failed State!

Wanprestatie en onrechtmatige daad

De sluiting van Suralco werd aanvankelijk door de directeur van Suralco, Ruben Halfhuid, onterecht ontkend. Het is namelijk gebleken dat op basis van een - parlementair afgewezen - Memory Of Understanding (een intentieverklaring) geheime onderhandelingen werden gevoerd met als gevolg het einde van de bedrijfsactiviteiten, waarbij er in juridische zin **contractbreuk** door Suralco is gepleegd: alle publieke vertoningen van deze onderhandelingen en hun resultaten dienden slechts als afleidingsmanoeuvres.

‘Wie breekt betaalt’! Dat Suralco/Alcoa contractbreuk heeft gepleegd staat rechtelijk vast en op grond daarvan heeft Boskalis International N.V. een schadevergoeding van 29 miljoen US-dollars (Boskalis eiste minimaal 47 miljoen US-dollars) wegens vroegtijdige stopzetting van een mijnbouwcontract (‘Lelydorp concessie’) die in 2011 was getekend. De toekenning van deze schadevergoeding is het resultaat van een arbitrage uitgevoerd door de Internationale Kamer van Koophandel te Parijs, die aldus heeft geoordeeld omdat Alcoa door de eenzijdig tot stand gebrachte beëindiging van de overeenkomst bestaande tussen haar en Boskalis in strijd handelt met het zorgvuldigheidsbeginsel, én dat gegeven een afweging van de belangen van Boskalis alsook van Alcoa het naar de maatstaven van redelijkheid en billijkheid, gegeven de opofferingen van Boskalis, het niet redelijk is een verlies van inkomsten te moeten incasseren. De handelingen van Alcoa zijn aldus tegenover Boskalis onrechtmatig (zie jaarrapport Alcoa Corporation 2018, bladzijde 144-145) en verplichtten Alcoa tot betaling van schadevergoeding voor de misgelopen inkomsten en daarbovenop een vergoeding voor renteverlies.

Rechtsbeginsel: ‘Pacta sunt servanda’

‘Wat partijen zijn overeengekomen strekt hen tot wet’! Dat de regeringsleider Bouterse, de Commissie Sardjoe-Waaldijk en de NDP-fractie in de Nationale Assemblée, ondanks de flagrante schending van de Brokopondo Overeenkomst, toestaan dat Alcoa geen enkele schadeloosstelling aan de Staat Suriname is verschuldigd, kan niet alleen haar verklaring vinden in onwetendheid, kleingeestigheid en benepenheid. Nee, de meest waarschijnlijke verklaring is dat verborgen persoonlijke belangen, het motief was toe te staan dat Alcoa aan de Staat Suriname geen schadevergoeding hoeft te betalen. Veel erger en afkeurenswaardig is het feit dat uit het thans voorliggende dossier Suriname-Alcoa, blijkt dat de regering en de leden van de Commissie Sardjoe-Waaldijk buiksprekers zijn van Alcoa.

Ondanks de goedkeuring die aan de regering Bouterse-Adhin verleend is om de Brokopondo Overeenkomst te beëindigen, zonder compensatie van misgelopen inkomsten, zijn er voldoende juridische grondslagen aanwezig om de door De Nationale Assemblée verleende ‘Toestemmingswet

Alcoa' door de Surinaamse rechter als onrechtmatig te doen verklaren. Het rechtsbeginsel, de beschermde belangen en de maatstaven van redelijkheid en billijkheid bij een belangenafweging maken Alcoa schadeplichtig!!!

Normering c.q. limitering van de discretionaire beleidsvrijheid

Om twijfel bij een ieder weg te halen het volgende. Men moet beseffen dat volgens het geldend recht zelfs een parlement wordt beperkt in haar beleidsvrijheid wetten te maken. De beperking van de discretionaire bevoegdheid van een parlement **vindt haar begrenzing** in het **erkennen, waarborgen en bevorderen** van de grondwettelijke en verdragsrechtelijke fundamenteel te beschermen rechtsbelangen met als onderliggende overwegingen een belangenafweging gebaseerd op de normen 'a Wide Margin of Appreciation' (mate van beleidsvrijheid van het parlement en/of regering) ten opzichte van de norm 'a Minimum Level of Severity' (bescherming van de rechtsbelangen van de burgers met een minimale aantasting daarvan).

Stichting Centre for Public Affairs Suriname heeft daarom De Nationale Assemblée een uitgebreid gemotiveerd formeel verzoek gedaan om de door de regering gevraagde goedkeuring af te wijzen. De Nationale Assemblée heeft tot op heden niet op het verzoek gereageerd maar heeft klaarblijkelijk op 30 augustus 2019 handelingen gepleegd die als onrechtmatig kunnen worden bevonden omdat ze in strijd heeft gehandeld met de algemene beginselen van behoorlijke wetgeving (handelen en o.a. nalaten de regering per initiatiefwet aan te zetten tot het initiëren van een rechtsgeding of arbitrage vanwege de ontstane onrechtmatige contractbreuk), in strijd met de betamelijkheid in het maatschappelijk verkeer geldend en in nauw verband daarmee samenhangende schending van de positieve en negatieve zorgplicht vanwege grondwettelijke en verdragsrechtelijke verplichtingen.

De grondwettelijke en verdragsrechtelijke verplichtingen moeten in acht worden genomen om zorg te dragen voor de beschermde belangen van de burgers van Suriname, zoals het erkennen, waarborgen en bevorderen van 'de bestaanszekerheid van de gehele bevolking' [Artikel 4, letter b van de Grondwet; als positieve verplichting] waarbij 'in geen geval mogen een volk zijn bestaansmiddelen worden ontnomen' [Artikel 1, lid 2, tweede volzin van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten van de Verenigde Naties; als negatieve verplichting]. De beschermde belangen van de burgers van Suriname moeten worden gerespecteerd, worden beschermd en worden gediend.

Drie rechtszaken

Op 30 augustus 2019 hebben Surinaamse politici een **koloniale daad** verricht door de onrechtmatige handelingen (deze zijn ongrondwettig, in strijd met internationale verdragen en in strijd met het recht) van Alcoa Corporation met verve te verdedigen en daarbij toegestaan dat Alcoa ondanks de contractbreuk niet gehouden is tot schadevergoeding.

Stichting CPAS zal dan ook vanwege de rechtens vaststaande ongerechtvaardigde benadeling van de burgers van Suriname en daardoor onrechtmatige gedragingen drie rechtszaken aanspannen, namelijk (1) tegen de Nationale Assemblée, (2) tegen de Regering van Suriname en (3) tegen Alcoa Corporation.

Dat de Surinaamse rechter bevoegd is een rechtsgeding tegen Alcoa Corporation in rechte te doen ontvangen, met andere woorden de zaak in behandeling te nemen, de feiten en omstandigheden te beoordelen en te concluderen met een oordeel, staat onomstotelijk vast omdat de rechtsvordering gegrond is op het gepleegd hebben van een onrechtmatige daad tegenover de burgers van Suriname. Onder deze omstandigheden is de Surinaamse rechter volledig bevoegd de rechtsvordering van

Stichting CPAS ontvankelijk te verklaren en is zij gehouden tot het rechtspreken i.c. het geven van een rechterlijk oordeel!

Het is thans de plicht van de Surinaamse burger niet alleen perplex te staan vanwege de absurde vorm van kolonialisme. Nee, de burger heeft het recht aan haar zijde de tot uitvoering gekomen kolonialistische besluiten tegen te gaan, te doen herroepen en te doen beëindigen. Als De Nationale Assemblee en de Regering van Suriname falen de rechtsstaat in stand te houden dan rest alleen de plicht bij de burgers van Suriname de handhaving van de rechtstaat met als ultieme doelstelling de rechtsbescherming bij de rechterlijke macht af te dwingen. De burgers van Suriname hebben gegrond op het doel en de strekking van de van toepassing zijnde grondwettelijke en verdragsrechtelijke bepalingen de absolute macht omdat daarin onvervreembare rechten i.c. de fundamentele grondwettelijke en mensenrechtelijke beschermde belangen zijn vastgesteld. Daardoor heeft de rechtsbescherming van de burgers suprematie boven de Trias Politica en is zelfs Alcoa daaraan onderworpen vanwege het feit dat het rechtsregels zijn die wat de rechtswerking betreft 'een ieder verbindende bepalingen' zijn. Niemand, geen mens, geen overheidsorgaan en geen onderneming staat boven de wet!

Onrechtmatig dus schadeplichtig

Stichting CPAS zal namens de burgers van Suriname een schadevergoeding van minimaal 2 miljard US-dollars van Alcoa Corporation vorderen, vooral omdat vele burgers dat wensen, verwachten en opeisen. Honderdduizenden Surinamers zijn overtuigd van het feit dat de Republiek van Suriname recht op schadevergoeding heeft, velen zijn het met Stichting CPAS dan ook eens.

Iedereen weet dat als Alcoa vanwege de contractbreuk aan Boskalis 29 miljoen US-dollars schadevergoeding moet betalen dat het natuurlijk ook zo is dat ook de Staat Suriname i.c. de burgers van Suriname recht hebben op schadevergoeding vanwege de vroegtijdige beëindiging van de Brokopondo Overeenkomst. Dat de Surinaamse regering en De Nationale Assemblee instemmen met de contractbreuk doet niets af aan de juridische mogelijkheid van Stichting CPAS om alsnog een rechtsvordering op grond van een onrechtmatige daad in te stellen: 'Wij burgers van Suriname, indachtig de Grondwet, stoppen de uitbuiting'!

Anand Biharie
Stichting Centre for Public Affairs Suriname